

[Aksel Larsen.]

dette Forlig gennemfører Socialreformen, tværtimod.

Og alle de andre Ting, man vil gennemføre, gaar jo i samme Retning: Nedsættelse af Ejendomsskatterne, Forhøjelse af andre Skatter, som rammer andre Befolkningsgrupper, Optagelse af Statslaan, hvis saadant kan faas, og først og sidst, og det gaar igennem det hele, Prisforhøjelser og Inflation. Man gaar den Vej, som „Social-Demokraten“ i hvert Fald i de sidste 14 Dage har gjort sig til Talsmand for, den indirekte Nedskaerings Vej. Og dér er det, det ærede Medlem Hr. Krag har visse Bekymringer. Han mener, at denne Lov kan være farlig, og derfor vil hans Parti i hvert Fald ikke have Ansvarret ved at stemme for den; de vil nok have Ansvarret for, at den bliver gennemført, det faar de ved at lade være at stemme, men den kan blive farlig, for Forbud mod Strejker og Lockouter vil saa Opløsningstendenser i Organisationernes ellers saa passende Opbygning — eller var det Opløsningsbakterier? Altsaa, han frygter for, at ikke alene Giftgaskrigen skal blive moderne, men ogsaa den bakteriologiske Krig

Men der maa jo alligevel være tungt vejende Argumenter for, at det ærede Medlem Hr. Krags Parti saa muliggør det for Loven at blive gennemført, naar man, til Trods for at der her vil kunne være skadelige Følger, alligevel sikrer dens Vedtagelse. De er at søge i den almindelige Situation. 20 pCt. Lønreduktion er forlangt af Arbejdskøberne, ingen Fordringer stillet af Fagforeningernes Ledere, men vel fra deres Medlemmer. Man kan sætte Forligsmanden i Gang, ja, man er endda saa vidt, at til Trods for, at man til daglig hævder, at Forligsmanden ligesom Domstolene er fri og uafhængig, siger man her aabent, at man kunde jo foranledige, at han i hvert Fald udsatte Lockouten i 5—6 Dage under Hensyn til, hvad der sker her — en lignende Paavirkning kan jo sikkert ogsaa ske overfor Domstolene.

Men hvis denne Forligsmand skulde træde i Virksomhed og fælde sin Kendelse, ved vi jo, at han vilde sige: Den ene Part har forlangt 20 pCt., den anden Part har sagt: Vi er glade ved, at der ikke sker nogen Forandring — saa tager vi et eller andet, der ikke ligger for langt fra nogen af Parterne, 8, 10 eller 12 pCt.s Nedsættelse. Det kunde man gøre. Men var der Chance for, at Fagforeningernes Medlemmer vilde bøje sig, at Fagforeningernes Ledere var i Stand til at garantere et saadant Forlig gennemført?

Nej, Faren er for stor, derfor gaar man ikke den Vej.

Men saa Lockouten selv! Her gør sig ogsaa et bestemt Forhold gældende, som der blev givet meget klart Udtryk for af Dansk Arbejdsmandsforbunds daværende Formand, Lyngsie, da han paa Generalforsamlingen i min Fagforening i Maj Maaned 1931 skulde retfærdiggøre, at man uden at spørge Medlemmerne, saaledes som Forbundets egne Love bestemmer det, havde tilbudt Forligsmanden at skaffe en Lønreduktion paa 4—8 pCt. gennemført. Lyngsie forklarede, at Arbejdernes Forhandlere var blevet enige om følgende: Vi er jo stærke nok, man kan ikke knække os; vi har talstærke og velorganiserede Fagforeninger og velfyldte Kasser, men hvis først vore Medlemmer kommer ud i Lockout, faar vi dem Gud hjælpe mig aldrig til at gaa ind igen.

Det er Faren. Lyngsie var klar over, at naar først Medlemmerne var kommet ud, vilde de sige: Nej, holdt, nu gaar vi ikke i Arbejde, før vi faar Arbejdstidsforkortelsen gennemført; det Krav har vi stillet, og naar vi nu er ude, vil vi slaas. Derfor var man nødsaget til at gennemføre Snigløbet, sagde Lyngsie, derfor var man nødsaget til at træffe Afgørelse paa Trods af Medlemmernes Villie og Interesse.

Endnu værre vilde en Storlockout blive nu. Medlemmerne ude — hvordan skulde man saa efter 2—4—6—8 Uger faa dem ind igen uden at gennemføre Forbedringer for dem? Og hvordan skulde man som samfundsbevarende kapitalistisk interesseret Parti kunne tage Ansvarret for en saadan Arbejdsstandsning, som, hvis den blot strækker sig ud over 2—3 Uger, vil medføre de mest katastrofale Rystelser for det i Forvejen kriseramte Samfund, rent bortset fra, at man maa regne med den Indflydelse, som den revolutionære Bevægelse, den revolutionære Fagopposition og det kommunistiske Parti har, og som naturligvis ikke bliver mindre, efter at de samvirkende Fagforbund har bekostet Udgivelsen af Hans Hansens samlede Værker, hvor man saa smukt offentliggør forskellige meget vigtige Dokumenter til Oplysning for Arbejderklassen, ja, den revolutionære Bevægelses Indflydelse er saa stor, at man kunde risikere, at f. Eks. Søtransportarbejderne standsede Arbejdet og derved tvang Samfundet til at give efter for Arbejdernes Krav!

Under de Omstændigheder er naturligvis saavel de socialdemokratiske Fagforeningsledere som Arbejdskøberne, saavel Regeringen som de borgerlige Oppositionspar-